

2. případ

VRAŽDA BOHATÉHO HOMOSEXUÁLA

Pamatuji si, že byl pátek a hezký zářijový den v roce 2003. Měl jsem na oddělení vražd týdenní dosah. To znamená, že jste na telefonu a čekáte, až vás buď vedoucí oddělení, nebo přímo operační pošle k případu. Bývá to, když za podivných okolností někdo zemře nebo dojde k podezřelé sebevraždě, například bez zanechání dopisu na rozloučenou, anebo jde o úmrtí s podezřením na cizí zavinění. Tehdy to byl týden, kdy se od pondělí nic nedělo. V Praze byl relativní klid a vypadalo to, že by to mohlo vydržet i přes víkend. Ale jak už to tak bývá, v pátek to začalo.

Nejprve se kolem poledne stala problematická sebevražda v bytě, kde se starší muž zastřelil a manželka, která zrovna vařila oběd, ve zmatku zvedla pistoli a dala ji v kuchyni na linku. Tím se stala podezřelou z vraždy. Uniformovaní policisté, kteří se na místo dostavili první, tuto okolnost s pistolí správně vyhodnotili jako podezřelou a zalarmovali ostatní složky. Než se vyjasnilo, že muž trpěl posledním stadiem nevléčitelné nemoci, a potvrdil se motiv, propadl mi u nás v Kongresové ulici o deset minut oběd, a dokonce i kantýna už byla zavřená. Měl jsem velký hlad, ale řekl jsem si, že to do konce pracovní doby vydržím a najím se až doma.

V 15:30 mi opět zvonil služební telefon a vedoucí oddělení mi sdělil, že v ulici Na Poříčí, kousek od obchodního domu Bílá labuť, byla nalezena mrtvola ve značném stadiu rozkladu. Pravděpodobně s proraženou lebkou. Tento způsob zabití se často objevuje u vztahových vražd. Ještě na chodbě jsem se s vedoucím oddělení domluvil, ať na oddělení podrží pár lidí včetně vyšetřovatele, než mu z místa

potvrdím, jestli se jedná o vraždu. V případě, že ano, bude se na ní muset dělat i o víkend. V pátek to pro něj byla velice nevděčná práce, zvláště když bylo tak hezké počasí. Většinou už měl každý na víkend své vlastní plány. Rozhodně nechci chválit dobu hluboké totality, ale tehdy nás bylo na vraždách i s mravnostním dvanáct a vedoucí oddělení pouze obešel kanceláře a řekl: „Neodcházet.“ To mi zní v uších ještě dneska. Všichni jsme věděli, že výmluva „já dnes nemůžu“ by většinou znamenala rychlou cestu na obvodní kriminálku, třeba na pátrání po osobách a věcech...

Když jsem přijel do ulice Na Poříčí, nemusel jsem ani hledat číslo domu. Stálo tam už několik policejních aut, včetně VW Transporteru našeho krajského výjezdu. Od policistů hlídkujících před domem jsem se dozvěděl, že se jedná o byt v prvním patře vlevo od schodů. Už na prvních schodech jsem ucítil známý nasládlý zápach. To nebude moc hezké, pomyslel jsem si. A napadlo mě, že v případě vraždy bude mít pachatel značný náskok. Před bytem už bylo skoro nedýchatelně. Technik tam měl rozprostřené svoje kufry a všiml jsem si, jak mezi dveřmi s odporem pozoruje podlahu plnou malých bílých červů. Opodál v chodbě stáli kolegové jak z našeho výjezdu, tak z výjezdu Prahy 1 a náš služební lékař. Všichni o něčem živě diskutovali. Když jsem k nim přišel, zjistil jsem, že se dohadují o tom, kdo bude točit video, kdo to bude komentovat a kdo bude fotit. Samotné stopy a jejich sběr byla až druhotná otázka. Nejprve se vše zdokumentuje, aniž by se s něčím hýbalo, a pak přijde na řadu snímání stop a ohledání místa činu, které se už jen zapisuje. Od lékaře jsem se dozvěděl, že se jedná o mrtvého muže, který sedí nahý ve velkém křesle, tzv. ušáku, ve vedlejší místnosti a je ve značném stadiu rozkladu. Na temeni hlavy má stopy po úderu nebo úderech, vedených zřejmě značnou silou, se vpáčenými lebečními kostmi. Na podlaze u křesla jsou rozházené střepy z rozbité lahve od alkoholu, což mohla být dle názoru lékaře vražedná zbraň. Předběžně vyloučil, že by si to muž mohl způsobit

sám, například v důsledku pádu. Měl na to takovou teorii, kterou kdysi převzal ze starých knih soudního lékařství. Říkal tomu zákonitost krepky (obruba pánské klobouku). Ta teorie spočívala v tom, že pakliže je lebka rozbitá pod krepkou, je to z pádu. Pokud nad krepkou, je to vražda. A většinou to vycházelo. Jen ten klobouk jste si v dnešní době museli domyslet. Stejně tak mi to potvrdil i vedoucí krajského výjezdu s tím, že si případ přebíráme k nám na oddělení vražd. Radost jsem z toho neměl vůbec žádnou. Byl pátek 16:00 hodin, venku poslední dny hezky a nám začala náročná práce.

Případ oznámil vzdálený příbuzný pana Brychty, který za ním šel na návštěvu. Momentálně je vyslýchán jako oznamovatel vyšetřovatelem policie Prahy 1 v Bartolomějské ulici. To byl rozumný počín. Vzal jsem telefon a zavolał Pepíkovi Lotesovi, jak se věci mají, a požádal ho, ať dá dohromady dvě, nebo ještě lépe tři dvojice detektivů a pošle je sem.

Po celou dobu jsem i přes ten mrtvolný pach, který se pomalu rozšiřoval po chodbě domu, cítil hrozný hlad, protože jsem ten den ještě nic nejedl. Uvědomil jsem si, že než se natočí video, udělají základní fotky a přijedou kolegové z Kongresové, mám necelou hodinu na to, někde se najíst. Postříkal jsem si pro jistotu ruce dezinfekcí, kterou má náš technik vždy v kufru, a vyšel na ulici.

Moji pozornost upoutal velký bufet šikmo naproti přes ulici. Pamatoval jsem ho ještě z dob, když jsem u policie začínal. Jmenoval se U Rozvařilů. Byl to rohový dům na začátku pasáže – dnes se to tam jmenuje Pasáž Archa, ale nejsem si jistý, zda se to tak jmenovalo i tehdy. Vůbec jsem neváhal a vešel dovnitř. V tu chvíli to pro mě byl učený ráj: teplý pult, studený pult, zákusky... Dlouho jsem nepřemýšlel a objednal si „vepřové výpečky se šesti“. Paní zřejmě viděla můj hlad a naložila mi slušnou porci. Cestou ke kase mě ještě zaujaly sladké zákusky, tak jsem si jeden přidal na táč. U výčepu jsem si objednal červenou limonádu. Pivo jsem si nedal, protože jsem řídil, ale měl jsem na